

Michal Masný

Boh s nami...

Na dnešnom trhu pôsobia tzv. akciové spoločnosti. Sú to obyčajne veľké podniky, ktoré majú za sebou iné spoločnosti alebo akcionárov a spoločne týmto spôsobom podnikajú. Je jasné, že napr. banka, ktorá má veľmi veľké imanie, nemôže byť spoločnosť s ručením obmedzeným, musí to byť akciová spoločnosť, teda spoločnosť, v ktorej sa podieľajú viacerí alebo rovno povedzme, veľmi veľa ľudí. A ak je nejaká firma na úpadku alebo už nevládze jestvovať sama, obyčajne si hľadá nejakého investora, niekoho, kto by stál za ňou a pomohol jej žiť. Tak sa stáva, že počujeme názov firmy a za tým „člen skupiny“ tej a tej atď. Takto vznikajú neraz veľké skupiny, veľké koncerny a spolu sa im darí oveľa ľahšie prežiť. Preto sa niekedy aj menia názvy spoločností, sme toho svedkami.

Sv. Pavol sa pýta vo svojom liste Rimanom, z ktorého sme mali dnes druhé čítanie: „Ak je Boh za nás, kto je proti nám?“

My všetci sme tiež členmi jedného veľkého koncernu, jednej veľkej skupiny. Tou skupinou je Cirkev a najväčší investor je sám Boh. On nám ponúka svoju spoločnosť, s ktorou sa dá oveľa ľahšie prežiť ako človeku samému. Pán Ježiš to povedal na viacerých miestach, medziiným aj vtedy, keď hovorí o modlitbe: „Kde sú dvaja alebo traja v mojom mene...“ Spoločenstvo má veľkú moc. Spoločenstvo s Bohom má veľmi veľkú moc, najväčšiu. Problém je len v tom, že často tá sila je v slabosti, že my ľudia považujeme za slabosť to, čo je u Boha silné. Konkrétne na príklade smrti Ježiša Krista: keby to chcel riešiť ľudským spôsobom, zaiste zhromaždí čím viac vojska a ubráni sa pred smrťou, nastolí svetovládu, kde bude kraľovať on sám, bude najmocnejším a zaisť pokoj. To čakali aj Židia. Lenže Kristovo riešenie bolo iné. Vedel, že najväčšie víťazstvá dosahuje človek nad sebou samým – keď zaprie sám seba. A my to veľmi dobre vieme. Je oveľa ťažšie priznať si svoju vinu a ustúpiť, ako si na niekom vyliat' hnev. Najľahšie je niekoho vyhrešiť a urobiť sa tak nevinným, umyť si ruky ako Pilát. Byť s Ježišom, zostať s ním je teda veľmi veľká výhoda, ale aj náročnosť. Ale zopakujme si so sv. Pavlom: ak je on za nás, kto môže byť proti nám? Nikto nás nemôže zastaviť na te

cestě do jeho kráľovstva. Pri premenení na vrchu Tábor sa Pán Ježiš rozprával s Mojžišom a Eliášom. Zoberme si Mojžiša, ktorý bol považovaný za najväčšiu postavu Starého zákona – a takou aj bol, veď bol na čele veľkého národa a rozprával sa s Bohom z tváre do tváre. Prítom však to bol človek, ktorý sa zajakával – tak to on sám o sebe hovorí, dokonca sa sám cíti nehodný, pretože takíto ľudia sú často považovaní za menejcenných v spoločnosti. Boh je však iný, on hľadá ináč ako ľudia, a preto si vyberá práve Mojžiša, aby vyviedol jeho ľud z Egypta. Zostal však pri ňom, stál za ním po celý čas, preto, že aj Mojžiš bol s ním a nechal sa ním viesť.

Toto je odkaz pre nás všetkých z dnešnej nedele. Nechať sa viesť Ježišom, byť s ním. Nevadí, ak je človek po tej ľudskej stránke neschopný. Dôležité je len zapojiť svoje sily a to, čo môžeme, do služby Bohu. On je schopný s tým spraviť veľké, obdivuhodné veci. Ak je on za nás, niet sa čoho báť. On je ten „milovaný syn, v ktorom má Otec zaľúbenie“. On je hodný nasledovania. Bude s nami, ak my budeme s ním. A aj keď človek z ľudského hľadiska prehrá – možno „na celej čiare“ ako Kristus – aj tak nakoniec bude víťazom, ak je s ním Boh. Keď vyhrá nad sebou, vtedy je víťazom, keď ovláda svoju slabosť, to je výhra.

Albino Luciani – pápež Ján Pavol I. píše: Raz som videl jednu starú paniu, ktorá mala vo svojej izbe fotografie všetkých svojich detí. Hovorila: „Nikdy sa necítim osamelá, lebo vždy som v spoločnosti mojich detí, hoci sú ďaleko.“ A ja som odpovedal: „Boh má na svojej dlani napísané naše mená. Je to ako keby Boh mal v nebi stôl a na stole by mal fotografiu každého z nás. Boh nás nikdy neopustí, nikdy na nikoho nezabudne. Na všetkých pamätá a vždy na nás myslí.“ Toľko pápež Ján Pavol I.

Boh je teda s nami, zostaňme aj my s ním. Ak je on za nás, nikto nám nemôže ublížiť. Želá si, aby sme sa nebáli vzdať svojich ľudských predstáv o živote a prijali tú jeho, ktorá jediná je správna, aj keď náročná. Kto mu uverí a prijme to, nakoniec sa stane víťazom. Amen.

*Vrúcne sa všetci modlime,
pokánie pravé konajme,
pred Sudcom plačme,
vzdychajme,
by nás netrestal, volajme.*

*Dobrotu tvoju, Bože náš,
sme urazili hriechnosťou;
odpusť nám viny, zľutuj sa
a zahrňaj nás milosťou.*

*Pamätaj, že my tvoji sme,
i keď sme nedokonali;
daj, by sme nikdy nikomu
pred tebou prednosť nedali.*

*Napprav zlo, čo sme spáchali,
daj nám to, po čom túžime:
len tebe nech sa naveky
páčime a ti slúžime.*

*Daj, Trojjediný Bože náš,
čo blaženosťou oplývaš,
nech plody pôstov prehojné
zbierame v svojej striedmosti.
Amen.*

Hymnus na Druhú pôstnu nedeľu – ranné chvály

Pokorené srdce

Ž 107, 12: Preto ich srdce útrapami pokoril, ostali nevládni a bez pomoci.

Dobry Bože, klaniam sa ti ako Pánovi, ktorý sa vyzná v ľudskom srdci. Klaniam sa ti ako svojmu Stvoriteľovi, čo mi utvoril srdce. Túžim byť človekom srdca, naplnený tvojím Duchom múdrosti a lásky.

Pane, ty však vieš, ako ma moje srdce prekvapí raz svojou citlivosťou na seba samého, inokedy nezáujmom o to, čo prežívajú druhí. Niekedy zotrúvaním v predstavách o tom, čo nie je, a inokedy zasa v smútku a v obavách, ktoré sa ma zmocňujú.

Azda najväčším ohrozením môjho srdca je pýcha, ktorá môže mať veľa podôb. Pýcha vždy ničí naše srdce a tí, čo jej prepadnú, stávajú sa otrokmi seba samých. Ani si pritom neuvedomujú, že sú terčom posmechu, nelásky a odsúdenia zo strany druhých.

Môj Bože, občas mám dojem, že mi srdce udržuješ v pokore útrapami, ktoré stretám. Viem, že ťažkosti, problémy a utrpenia môžu spôsobiť, že človeku zatvrdne srdce.

Pane, stretol som ľudí poznačených utrpením a plných zatrpknutostí a vzbury.

Stretol som však aj ľudí, ktorí ťa vo svojom utrpení oslavovali svojou pokorou, trpezlivosťou, dôverou, odovzdanosťou a nesebeckou láskou.

Boli takí, čo svoje utrpenie dokonca vnímali ako dar.

Môj Bože, chcem ťa prosiť o tvoju milosť vždy, keď sa stretám s útrapami, ktoré ma pokorujú a ponizujú.

Pomôž mi, prosím, aby mi nikdy nechýbala láska k tebe.

Verím pravdivosti Božích slov, lebo si mi dal tak často zakúsiť, že tým, čo milujú teba, všetko slúži na dobré.

Pane, nech je to tak aj teraz a vždy, keď sa stretám s útrapami, čo pokorujú moje srdce. Tie útrapy majú rozličnú podobu: raz je to nevďačnosť a neláska zo strany tých, ktorým slúžim a pomáhám, inokedy zasa skúsenosť, v ktorej sa dozvedám, ako ma za chrbtom niekto z blízkych ohovára a očierňuje pred druhými, a pritom sa do mojich očí správa milo. Alebo je to nezáujem a odmietanie, ktoré vie bolieť, zraňovať srdce a klátiť ducha. Mohol by som pokračovať výpočtom ďalších svojich útrap, akými sú choroby tela i ducha. Chcem však radšej prosiť.

Daruj mi lásku k tebe, aby mi všetko slúžilo na dobré, aby som ťa mohol čím viac milovať a svojím srdcom sa ti čím viac podobáť. Veď na pozadí útrap mi takmer vždy dávaš skusovať dar útechy a pozornosti od ľudí, od ktorých by som to ani nečakal. A tak skusujem, že všetko v mojom živote je tvoj dar a ak ťa milujem, naozaj mi každá útrapa slúži na dobré.

Vďaka ti, Bože, za všetko.

Josef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Prvý piatok v mesiaci:

V tomto týždni je prvý piatok v mesiaci. Možnosť sviatosti zmierenia bude takto:

pondelok, utorok 16:15 - 17:00

štvrtok 15:45 - 17:00

piatok 15:30 - 17:30

Zbierka na charitu:

Vyzbierali sme 550 eur. Nech vám Pán odmení vašu štedrosť.

Blahoslavení tí, čo šíria pokoj

Blahoslavení tí,

ktorí nežijú po moci. Vedia, že človek má ruky, aby odpúšťali, ale nie päste, aby udierali.

Blahoslavení tí,

ktorí stoja tam, kde sú slabí, kde sú ľudia obeťou iných ľudí, a ktorí neúnavne vystupujú proti zneužívaniu moci.

Blahoslavení tí,

ktorí zohýbajú špirálu násilia na špirálu priateľstva a lásky. Sú ako voda v rieke, ktorá pohľadza ostré skaly. Nežným násilím získavajú srdcia ľudí.

Aby sme sa zriekli násilia, musíme prejsť púšťou, v ktorej sa naše srdce očistí. V očiach veľkých tohto sveta zostávame tí hlúpi, porazení.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

Sväté omše v týždni po 2. pôstnej nedeli - (B)

26.II. pondelok

17:00 *Za ť z rodiny Teofila Macáka*

27.II. utorok

17:00 *Podakovanie Pánu Bohu za 85 rokov života*

28.II. streda

17:00 *Svätá omša v Štefanovej*

1.III. štvrtok

17:00 *Za ť Silvestra a Irenu Krajčovičových a deti*

2.III. piatok Prvý piatok

17:00 *Pobožnosť križovej cesty*

17:30 *Za Božie požehnanie, dar zdravia a sily*

3.III. sobota

08:00 *Na úmysel otca arcibiskupa*

Upratovanie kostola č.d. 52-75

4.III. 3. Pôstna nedeľa - (B)

08:00 *Za ť Františka a Irenu (F.)*

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Šustová D., Polakovič P.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie*

a výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

26.II. pondelok	Sv. Alexander, biskup
27.II. utorok	Sv. Gabriel od Bolestnej Matky, akolyta
28.II. streda	Sv. Roman, kňaz, opát
1.III. štvrtok	Sv. Albín, biskup
2.III. piatok	Sv. Simplicius, pápež - Prvý piatok
3.II. sobota	Sv. Modest, biskup

VEĽKODUŠNOSŤ

Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo, ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu.

(Jn 12,24)

Moja obeta, moja svätá omša sa teraz iba začína. Od Pánovho oltára idem k oltáru svojej práce, k raňajkám, na oddelenie... Všade musím vedieť pokračovať v obeti oltára. Nebáť sa začať ju radostne, pre Boha, ktorý obveseľuje moju mladosť.

(blahoslavená sestra Zdenka)

Veľkodušnosť je slovo skladajúce sa z dvoch kratších slov: veľký a duch. Veľkodušný človek je človek veľkého ducha. Ešte inak, by sa dalo povedať, že je to človek, ktorý vie veľa dať. A nemyslíme tým len peniaze a nejaké veci. Vie dať aj svoj čas, svoj rozum, srdce, ochotné ruky, vie dať seba samého.

Blahoslavená Matka Terézia hovorí, že v nebi sa nepočíta to, čo všetko sme dostali, ale to, čo sme dali. Istý muž predstúpil po smrti pred Ježiša a povedal mu: „Pozri, Pane, moje ruky sú čisté. Nič zlé som neurobil. Nikoho som nezabil, nič som neukradol. Moje ruky sú čisté.“ Pán Ježiš sa pozrel na jeho ruky, potom pozdvihol zrak, s veľkou láskou sa zahľadel mužovi do očí a povedal:

„Máš pravdu, tvoje ruky sú čisté, ale sú prázdne.“ V našom živote nejde len o to, aby sme neurobili nič zlé, ale o to, aby sme konali dobro. Kolík rozmýšľajú a pýtajú sa:

„Je to hriech? Je to ťažký hriech? A toto ešte môžem, či už budem mať ťažký hriech?“ Je to taká minimalistická morálka - aby som neurobil niečo zlé. Ale o toto predsa Ježišovi nejde. A nejde o to ani v našom živote. Nejde o nekonanie zla - teda nie len, - ale o konanie dobra. A to nie hocijaké konanie dobra, ale o konanie dobra naplno, veľkodušne, úplne sa rozdať v láske ako Ježiš.

Niekedy akoby sme mali strach vyjsť zo seba smerom k druhým a rozdávať sa. Človek sa akosi bojí: o svoj čas, svoje pohodlie, svoj majetok, o seba samého. „Prečo by som ja mal? Veď nech sa starajú tí, čo sú za to zodpovední! Mňa sa to netýka. Čo sa mám starať do druhých?!“ Kto tak hovorí, má aj pravdu, veď sa nepatrí starať do druhých. No treba sa starať o druhých. A vidíme, že dnes sa väčšina stará len o seba. Len aby mne bolo dobre, len aby som ja mal, len moje ma zaujíma. Všetkým ostatným som dal pokoj, tak nech mi dajú pokoj aj oni. A človek sa uzatvára vo svojom sebeckve do seba. Stáva sa akýmsi sebcom a chamtivcom, jeho spôsob života je opakom toho, čo nazývame veľkodušnosť. On nechce nič dať a má strach, že mu niekto bude chcieť niečo vziať. A bojí sa o všetko: o majetok, peniaze, svoje pohodlie, svoj čas, i o seba samého. Len, aby nemusel nič dať. A tak svoj život prežíva v neslobode, spútaný strachom z možnej straty

niečoho. A pritom už stratil všetko, lebo stratil seba a zmysel svojho života.

Aká krásna je oproti tomu veľkodušnosť, keď človek vychádza zo seba a je ochotný všetko obetovať. V písme sa píše, že veselého darcu aj Pán miluje a veľkodušný človek je veselým darcom, ktorý dáva z celého srdca a všetko: majetok, peniaze, čas, pohodlie, silu, seba samého. Blahoslavená sloboda veľkodušného človeka.

Neuzatváraš sa do seba? Nemáš strach dávať? Vieš byť veľkodušný, ísť smerom k druhým? Vnímaš ich potreby? Kedy a komu si naposledy nejako pomohol? Kedy si sa naposledy zachoval veľkodušne? ...

Zbav ma, Pane, strachu.

Zbav ma strachu o niečo moje i o seba samého.

*Daj mi odvahu vykročiť zo seba s dôverou
v Teba smerom k iným.*

*Zbav ma, Pane, strachu o svoje pohodlie, o svoj voľný
čas, o svoj majetok, o svoje...*

*Zbav ma, Pane, strachu z rozdávania a obetovania sa.
Daj mi odvahu stať sa darom*

a v láske sa rozdať, práve tak, ako si sa rozdával Ty.

Marián Sivoň „Moderný svätý“

ČAS NA DÔLEŽITÉ OTÁZKY

„Ty si moja mama?“ opýtal sa chlapec. Otázka, na ktorú by sa niekto mohol aj uraziť.

„Áno, som tvoja mama. Nosila som ťa pod srdcom, narodil si sa mi, vychovávam ťa.“

A syn bol spokojný.

„Ty si môj tata?“ opýtal sa vzápätí otca. Otec sa zasmial a odpovedal: „Áno.“

„Ty si moja babka?“ pokračoval vo svojom pátraní chlapec, keď sa stretol so starou mamou. Babka sa naňho pozrela začudovane, ale prikývla.

„Ty si moja, mamka?“ opýtal sa opäť, keď si pred spaním na chvíľu k nemu ľahla. „Áno, veď som ti to už vravela, som tvoja.“

„Ty si moja, mamka?“ opýtal sa o chvíľu zas. Navonok sa to ani nezдалo, ale tá otázka bola veľmi dôležitá. Si moja mamka? Si moja? A teda - máš ma rada? Miluješ ma? Miluješ ma viac ako kohokoľvek iného? Drobec tak veľmi potreboval počuť: som tvoja mamka, mám ťa rada, milujem ťa. Áno, skutočne jestvuje niekto, kto ťa veľmi ľúbi. Človečik sa o tom potreboval uistiť. A nielen on, ale aj ten, čo vyzerá silný, má autoritu a možno rozhoduje o mnohých, a aj ten, čo sa snaží len nejakو prežiť - každý túži vedieť, že je milovaný. Potrebuje istotu, že pod slnkom žije a dýcha osoba, ktorej na ňom záleží. A potom sa už dá všetko - aj byť silným, rozhodovať, žiť.

„Ty si moja?“ opýtal sa x-tý raz už ospalo chlapček.

„Áno som tvoja a veľmi ťa ľúbim. Ty si môj anjelik,“ uistila ho a objala.

*Túžba po láske drieme na dne každého ľudského
srdca. Jej napĺňanie - a to aj najjemnejšími spôsobmi -
robí človeka šťastným.*

MUDr. Jana Víznerová „Vedieť vidieť“

Na minútku

Neplnič sľubov

Oliver chodí do materskej školy. Je milý, pozorný a každý deň hovorí o svojom ockovi. „Vieš, môj ocko je kamoš. Sľubuje mi veľa vecí,“ šteboce mi na kolenách, a keď sa vyrozpráva, odbehne a zasa sa hrá. Viem, že jeho tatko pracuje v zahraničí a domov prichádza len na niekoľko dní v mesiaci, preto malý na ňom priam visí. Týždeň pred jeho príchodom poskakuje po triede a vykrikuje: „Môj ocko je kamoš. Môj ocko všetko splní. Môj ocko už zajtra po mňa príde.“

Keď príde deň D, v ktorý má prísť tatíčko zlatičko, je to s Oliverom na zbláznenie. Hrá sa zásadne pri dverách a pri jedle si sadne k oknu, aby videl na cestu. Každú pol hodinu sa pýta: „Kedy už príde? Ešte dlho? Kde musí byť veľká ručička na твоjich hodinkách?“ Deň D mal byť aj dnes. Dopoludnia som bola v meste a stretla som Oliverovo ocka. Bolo mi smutno. Tackal sa a podopieral sa barlou alkoholu. Pozdravili sme sa. Zastala som a chcela som povedať niečo o tom, ako sa jeho syn naňho veľmi teší. Začala som, no veľký kamoš sa vôbec netešil na svojho syna. Mávol rukou a povedal, že nestíha poňho prísť, pretože musí ísť za kamarátmi. Snažila som sa mu pripomenúť, že mu to sľúbil a že Olivera by bolelo, keby neprišiel. Dostala som však odpoveď:

„Jajajaj, koľko som toho v živote nasľuboval, a nič z toho som nespľnil. A nikto mi za to nedal ani po...“ „Váš syn sa však na vás teší. Má vás rád. Ustavične o vás hovorí a...“

Nedopovedala som. Dotyčný sediaci na lavičke húdol svoje: „Viete, čo sa o mne všeličo nahovorilo? O tom, že som zlý, kradnem a nikomu nič nevysvetlím. Tak nech si hovorí, čo chce.“

Vzdala som to. Pochopila som, že tento človek, ktorého priateľom je alkohol, nie je schopný počúvať, čo o ňom hovorí jeho syn. Bojí sa počuť aj o pozitívnych vlastnostiach, ba sám prestal veriť, že ich má. Kráčala som do škôlky a premýšľala som, ako by som mohla Oliverovi pomôcť. Práve sa hral na dvore. Keď ma zbadal, skočil mi do náručia: „Nestretla si môjho ocka? On je už iste doma.“ Zamrazilo ma. Nechala som sa objasť a usilovne som pátrala v mysli, čo by som povedala tomuto rozžiarčenému dieťaťu.

„Stretla som ho. Bol v meste a pozdravuje Ťa,“ usmiala som sa.

„A príde? Tak veľmi sa naňho teším!“ skákal okolo mňa. Pohládila som ho a akosi spontánne som začala kľučkovať.

„Oli, myslím, že ocka dnes veľmi bolí hlava a asi aj srdiečko. Nevie, či po teba príde, no ak chceš, budeme ho popoludní čakať.“

Malý sklonil hlavu, prestal poskakovať a v očiach sa mu objavili slzy.

„Nepríde. No on to sľúbil. A veľký predsa plnia sľuby. Keby to sľúbila mama...“ vzlykal a snažil sa ho ospravedlniť. „Vieš, on ma má aj tak rád. Musí ma mať rád. Veď je ocko. A ockovia ľúbia svoje deti. Ocko je aj kamarát alebo nie?“

Šli sme sa prejsť. Rozprávali sme sa o tom, že by to tak malo byť, ale často to tak nie je. Aj ja poznám deti, ktoré vôbec nepoznajú svojich ockov, deti však za to nemôžu.

Prišla som na popoludňajšiu zmenu. Oliver sedel pri mne a čakal, kto sa objaví vo dverách. Pred záverečnou sa objavila mama s plnými taškami a smutnými očami zaborenými do zeme. Oliver sa k nej rozbehol a po lícach mu tiekli slzy. „Mami, veď ocko povedal, že príde. Prečo si tu ty?“ Nevedela odpovedať. Bolesť z nej vyšla len strohá veta.

„Oli, pozdrav sa deťom i sestričke. Ideme ďalej. Máme toho ešte veľa stihnúť.“

Damiána M. Bagínová FDC „Čriepky života“

Zamyslenia

Sused

Čo sa skrýva pod týmto pojmom? Keď otvoríme lexikón, čítame: „Susedstvom rozumieme medziľudské vzťahy, ktoré vyplývajú zo spolužitia v tom istom priestore. Susedské spolužitie preberá úlohy, ktoré nemôže prijať ani rodina ani iná sociálna skupina či organizácia.“

V čase pred socializáciou dediny mal každý svojich „pevných susedov“. Tvorili pevné životné vzťahy, ktoré boli určované dlhoročnými tradíciami: ľudia sa pravidelne navštevovali; pri krste, svadbe, kare boli najdôležitejšími hosťami, nehovoriac o romantických večeroch pri priadkach či páraní peria... Vzájomne si pomáhali pri práci, v chorobe alebo v inej núdzi.

Susedia tvorili neraz aj spoločenstvo modlitby. Pri úmrtí sa schádzali každý večer pri rakve zomrelého a modlili sa za jeho spásu. Susedia niesli mŕtveho na cintorín. V adventom a pôstnom čase to zas boli pobožnosti, ktoré sa konávali vždy v inom dome za účasti susedov. Vedeli sa spoločne tešiť, aj roniť slzy. Právom sa hovorievalo: „Od dobrého suseda ploty stavať netreba.“

Hoci sa v niektorých oblastiach zachovalo mnoho dobrého z medziľudských vzťahov, tento „susedský svet“ akoby zanikal. Samozrejme, ako sa dá v obytnom bloku žiť v tradičných susedských vzťahoch rodín?! Každý má „svoje starosti“. Všetci sa niekam ponáhľajú. Chýba tu priedomie s lavičkou a nedeľný pokoj dediny.

Napriek tomu sú medzi nimi mladí aj starí, pekní aj menej pekní, tuční aj chudí... Pracujú vo fabrikách, na stavbe, na univerzite, v nákupnom centre, na klinike.

Ľudia iného vyznania, aj ateisti... Každý z týchto ľudí je náš blížny. A blížneho máme milovať, tak znie rozhodná požiadavka Ježiša. Pre niektorých je iste ťažké priblížiť sa k „cudzimu“ človekovi; je to aj vec temperamentu a otvorenosti srdca. Nemalo by však byť pre nás problémom zaželať dobré ráno hoc aj nesympatickému pánovi z piateho poschodia či klebetnej susedke.

Ak nám je to ťažké, nezabúdajme, že kresťan má šancu preniknúť do týchto „tmavých“ oblastí susedských vzťahov s modlitbou za iných. Ona otvára človeku nové možnosti, robí ho „vidiacim“, mení mu srdce: stavia mosty, otvára dvere a rúca bariéry. Modlitba oslobodzuje a žiada skutky. Láska k blížnemu je plodom modlitby, z nej prichádza dobré slovo, úsmev, pomáhajúci čin...

Viliam Judák „Vo svetle všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku